

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	
Pe un an	160 Lei
Pe jumătate de an	80 "
Pe un pătrar de an	40 "
Un număr	3 Lei.
Pentru străinătate pe un an	260 Lei.

Manuscrisele nu se înapoiează și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.

Prețul inserțiunilor:
Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei

NOTE OFICIALE.

Nr. 1555 E/1929.

Cătră On. Oficii parohiale din eparhia ort. rom. a Caransebeșului.

Având în vedere, că Tipografia diecezană a trebuit să achite prețul hârtiei ce se folosește la tipărirea „Foi diecezane”, având apoi în vedere că săptămânal plătește personalul ocupat cu tipărirea acestei foi, având în fine în vedere că prețul abonamentului este fixat într'o sumă nu se poate mai minimală: îndemnăm On. Oficii parohiale să grijească, ca abonamentul-pro 1929 *imediat* să se trimită la adresa „Librăriei și Tipografiei diecezane”, căci altcum vom lua măsuri față de conducătorii acelor Oficii parohiale, cari nu se îngrijesc de achitarea imediată a prețului de abonament.

Caransebeș, în 19 Martie 1929.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu.

Nr. 17/1929.

La întrebarea mai multor preoți privitor la achitarea retribuțiilor pe lunile Februarie—Martie a. c. se comunică, că aceste retribuții nu s'au primit încă dela Administrația financiară județeană.

Caransebeș, la 18 Martie 1929.

Cassa diecezană.

Un cuvânt înțelept din multele înțelepțești cuvinte ale Dlui profesor N. Iorga.

„Neamul Românesc” în numărul său din 20 Martie a. c. publică sub titlul „O îngrijorare” pe care-l reproducem în întregime.

„L'Indépendance Roumaine” e foarte îngrijorată de proletariatul intelectual pe care-l creăm noi cu diplomele noastre date cine știe cum.

Noi nu putem închide Universitatea acelor cari ne prezintă diploma de absolvire, cu bacalaureat a învățământului secundar. Și nu noi, universitarii, suntem aceia cari am înmulțit numărul liceelor teoretice.

Deci ne ierte cine dorește să ne învețe datoria noastră, dar n'avem nici o vină și nu purtăm nici o răspundere.

Și, iarăși, chestia e rău pusă când se crede că o diplomă cuprinde vre-un angajament din partea Statului față de acela sau aceia, care o primește. Ea arată numai că s'au făcut studii superioare și că s'a răspuns la anumite întrebări asupra materiei. Incolo, Statul e liber să-și aleagă funcționarii săi după examenele sale și, dacă par prea mulți avocați, să puie condiții pentru dreptul de a pleda.

Iar noi, la Universitate, sîntem gata a primi pe orice om doritor de a se lumina, și ne pare bine să vie cît mai mulți”.

N. Iorga.

Importanța studiului istoriei religiilor.

De: **C. Rudnean.**

E o disciplină sau mai mult ca o disciplină istoria religiilor? E poate mai mult ca o disciplină, deoarece reclamă cunoștințele cele mai importante ale civilizației umane 'n general și 'n deosebi cunoștințele filosofiei religioase.

Istoria religiilor ne dă o privire generală asupra evoluției gândirii religioase dela primele

licăriri ale conștiinții religioase până la culminarea și forma cea mai perfectă a religiilor: *religia creștină*.

Istoria religiilor ne dovedește că omul s'a gândit neconținut spre o ființă supremă care s'a manifestat în diferite feluri, până ce la un moment dat geniul religios cel mai perfect a triumfat, a devenit o realitate a lumii creștine prin apariția însuși a lui „Messia“, acelu „Logos“ care a venit în lume ca să înalțe sufletul uman și să-l ridice din păcat.

E interesant de studiat fenomenul religios al lumii primitive; cercetătorii vieții religioase la popoarele din Australia, Africa centrală ne arată foarte clar, că viața religioasă a societăților primitive e o viață *cu adevărat religioasă*. Oamenii aceia cari trăesc în simplitatea vieții lor, au sufletul plin de însușirile divine ale religiei în forma în care o mărturisesc și o cred ei.

Religiile au luat diferite forme după gradul de înaintare și structura sufletească ce a avut-o la un timp oarecare un popor. Structura sufletească e legată și de mediul în care era poporul și de puterea atavică adeseori manifestată printr-o forță internă exteriorizată într-o formă mai puternică a gândirii religioase.

De gândirea religioasă sunt preocupați toți aceia, a căror minte trece dincolo de sferele vizibile ale Cosmosului simțind tot mai mult „misterul“,... forțele invizibile ale ființei superioare agită sufletul neconținut, de aceea *religia* devine o realitate atât pentru omul de jos cât și din pătura intelectuală.

Studiile de istoria religiilor sunt adeseori foarte minuțioase; ele reclamă timp îndelungat și cunoștințe multe și variate, ele pot să fie și sinteze generale, unde fenomenul religios apare ca o conștiință vie a unei religiosități pronunțate, având un caracter înalt spiritual.

Omul a căutat și veșnic caută să se apropie tot mai mult de Divinitate, privește neconținut spre Ceriu și așteaptă ajutorul suprem al ființei atotputernice.

Adevărurile eterne ale lumii sunt înregistrate în cărțile sfinte — ele conțin viața în toată „*vișalitatea ei spirituală*“.

Istoria religiilor ar trebui să ocupe un loc de frunte în învățământul teologic de toate gradele; prin studierea temeinică a religiilor s'ar putea înlătura întunecul ce zace în sufletul câtorva oameni, cari neînțelegând sămburele spiritual al religiilor, le condamnă motivând aceasta într'un chip foarte superficial: religiile n'au nici-o importanță.

Religiile sunt forțe creatoare de spiritualism, ele ne apropie de Divinitate!!

Indemnuri creștinești.

de D. Popescu.

Singura dorință!...

Entuziasmul cu care Mântuitorul fusese primit și înconjurat la intrarea în Ierusalim se stinsese mai de grabă ca un foc de paie, așa cum se stâng mai toate înflăcăările oamenilor, cari sunt robii simțurilor lor. Acelaș Iisus — înaintea căruia își întinseseră hainele de pe ei, simțindu-se fericiți, dacă copitele asinului pe care ședeă „*Fiul lui David*“ le atingeau cât de puțin — numai cu câteva zile mai în urmă, fusese hulit și batjocurit. Fariseii și cărturarii — cu slugile — îi atrăsese de partea lor. O, ce nestatornicie!... O, ce ticăloșiel!... Mulțimea, care strigase „*Osana*“, e care se bucurase și-L primise ca pe un împărat, aceiaș — ca oile — se dăduse de partea vrăjmașilor Lui Iisus și strigase cu aceiaș putere și convingere: „*răstignește-L*“; „*sângele lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri*“ (*Matei 27₂₅*). Ei îl huliseră tot timpul cât a durat calvarul până la locul de osândă. Iar acum, când Iisus era întins pe cruce, tot ei îl batjocureau ca pe cel din urmă înșelător, ca pe cel din urmă tâlhar!... Până și tâlharul răstignit alături de El îl hulea, așa de mare era ura împotriva Lui, așa de bine reușiseră Fariseii, dușmanii și ai lor — nenorociții — nu numai ai lui Iisus, să-i ameziască. Pretutindenii răsunau cuvinte de ură — doar câteva femei sfoase și tăcute stăteau mai deoparte și priveau cu sufletele sfâșiate de jale și durere — pretutindenii erau fețe încruntate, numai Mântuitorul era liniștit, iar pe buzele Lui uscate și supte de durerile supraomenești ce îndurase, se înfiripau cuvinte de iertare...

Turma rău-cuvântătoare, gloata inconștientă, condusă de simțuri ca trestia de vânt, se scurgea încet și gălăgios la vale către cetate, privindu-și din când în când isprava. Il răstigniseră... erau liniștiți... erau mulțumiți... își terminaseră munca. Acum puteau să mănânce în liniște paștile și apoi să se odihnească. Munciseră doar!... Atâta strigăt, atâta țipăt... și aici un gând de ciudă se îndreptă către Pătat acela... De ce nu vrea să li-L dea mai de grabă?... de ce întârzie? de ce se codiă? Ce fricos!... O, dar nici ei nu s'au lăsat!... Și valuri, valuri întrau în cetate. Ajunși acasă îi luau alte griji, alte ocupații, iar pe Iisus... îl uitaseră... O, Mântuitorule, cui ai dorit Tu scăpare din robia păcatului!... Pe cine învățai Tu cum să câștige *veșnicia*!... Pe cine ai venit Tu să înalți la împăcarea cu Dumnezeu!...

Pentru cine ai luat Tu chip de rob!... Pentru cine ai venit Tu să suferi?!... dar Tu i-ai iertat. Nu spuneai Tu: dacă omul iartă celor ce greșesc, celor ce păcătuiesc cu neștiință, cu cât mai mult Dumnezeu!?... Și ei, cât de mult se deosebeau de celelalte făpturi ale mânilor Tale!...

La locul răstignirii rămăseseră numai Fariseii. În rânjetul lor, în ocările lor se vedeă mulțumirea, se vedeă trufia. Reușiseră să se scape de cel ce le stătea oglindă în față și cui în coastă. Reușiseră să-i astupe gura. De acum iar vor trăi în pace. Nu va mai avea cine să-i turbure și să le dea pe față blestemățiile. Nu va mai avea cine să se amestece în slujba lor, în templul lor!... Poporul fără El, iar avea să se liniștească. Cât despre ucenicii Lui,... nu putea fi nici un pericol. Și așa se imprăstiaseră și se lepădaseră de El...

Dar pe măsura ce se linișteau, pe măsura ce ura se micșoră, pe măsura ce începeau din nou să fie oameni, cuvintele celui răstignit începeau iarăș să-i chinuiască. Il vedeau întins pe cruce, în luptă cu moartea; cum putea El să le mai facă rău? Dar El înviase morții!... oricât, atunci eră viu, iar acum... ...Dar el a spus că va învia!... Dar dacă-L fură ucenicii și spun că a înviat?... „și va fi răstăcirea cea de apoi mai rea decât cea dintâiu!“ (Matei 27⁶⁴). Și liniștea nu le-a revenit de cât atunci când, mergând, au întărit mormântul, pecelluind piatra și punând custodie“. (Matei 27⁶⁶).

Nu este așa, creștine, că amintindu-ți toate acestea ți se umple sufletul de durere, când vezi cât a trebuit să îndure Mântuitorul dela făptura lui pentru care venise să-i aducă mântuirea; că ți se umple sufletul de revoltă, când cercetezi purtarea Fariseilor, că te umple de scârbă numai amintirea numelui lor? Dar față de mulțimea, oarbă și păcătoasă, față de turma inconștientă, ce gândești tu? Nu te cuprinde mila, nu te cuprinde disprețul? Nu-i privești tu ca pe niște ființe ce nu merită să fie numiți oameni? Nu compari tu, fără să vrei, binele ce li-l făcuse Mântuitorul cu răul ce-l făcuseră ei Lui? Nu este așa că, parcă, te simți departe de ei? Și fiindcă începuși să te compari cu ei, ia compară-te bine... Ia judecă-ți taptele, măcar... Care îți este statornicia? Tu vii la Christos, când vin și alții, știi?... ca luat de val. Il lauzi din buze, câteodată chiar din inimă, căci fără să vrei sufletul tău, pus în loc prielnic, își găsește pe făcătorul său și-I dă laudă sinceră; dar ieși afară, te întorci în lume și... rob al trupului, te pui în slujba lui și a diavolului și lupți în contra lui Christos. Nu-l ajuți tu pe păcat, pe diavol, în lupta lui contra lui Christos? Nu-L răstignești

tu iar pe Christos cu ajutorul ce-l dai păcatului? Prin ce te deosebești, dar, de mulțimea pe care o condamni? Cu ce te deosebești de Fariseii în contra cărora te revoltai adineaori?...

Iată, Biserica se pregătește să prăznuiască acele întâmplări. Deschide larg porțile sufletului tău, ca să pătrundă în el lumina lui Christos și să gonești din el întunecul și păcatul. Fie ca, prăznuirea înmormântării, să te ajute la înmormântarea păcătoșului din tine!... Și odată cu învierea lui Christos, să învieze în tine omul cel nou, cel curat și drept. **Aceasta să-ți fie dorința!..** Să-ți ajute Dumnezeu!..

Insemnări întârziate.

Gânduri de Crăciun.

E mult de-atunci de când a spus
De-asupra eslei lui Isus,
Cor îngeresc cuvântul sfânt:
„Bună 'nvoire pe pământ“.

Cobori din zările senine,
Cobori cu farmece divine
La noi tu prăsnuire sfântă
Ș'un suflet năcăjit alintă
De ce de-atunci cuvânt divin,
Te'nbracă lumea în venin?!

A răbufnit atâta ură
Și guri n'au cunoscut măsură,
Să facă cântul de ocară
Și în mărita noastră țară...
S'au vânzolit atâtea sate,
S'au spus cuvinte necurate,
Și urajba, ura cea de frate
Se 'ntinde... un păcat de moarte!
Și pumni s'au ridicat în zări,
S'au spus sudalme și ocări,
S'au sfărâmat și cruci bătrâne*)
De mâni haine și păgâne.

De ce acum cuvinte sfânt
„Bună 'nvoire pe pământ“
— Rostit de ingeri, și divin —
Români te'nbracă în venin?!
Crăciune drag dorit și sfânt
Cu amintiri vechi, de-demult,
Cobori cu giolgiul tău de nea
Ș'nbracă azi simțirea mea
In haina albă-a împăcării,
A păcii, milii și-a iertării.

A doua zi de Crăciun 1928.

Iosif Delaglob.

*) În ajunul alegerilor de deputați din Decembrie 1928 „vrăjmașii crucii lui Christos“ au zdrobit vechea cruce de mormară din „GEMINA“, de pe teritoriul comunei Rusca-Montană cu o existență de peste jumătate secol.

Biserica și teatrul.

Ceice cunosc orașele mari ale țării, știu de bună seamă, că în cele mai multe din ele, pe lângă mulțimea instituțiilor de cultură pentru tineret, sunt și alte așezăminte pentru cultura tuturor — așa numitele teatre. Acolo unde debutează artiști vestiți, lumea e nelipsită în fiecare seară dela copil până la moșneag.

Onoare pieselor scrise de autori cu dor de a moraliza și a îndrepta lumea; cele mai multe însă demoralizează, strică ce s'a moștenit din bătrâni, cinstea, omenia, pudoarea. Orașele azi sunt centre de petrecere și risipă prin desfrâu și lux nemaipomenit, ca și'n rafinata Romă, când era în plin apogeu al puterii sale, când stăpâna lumea centrală a Europei, Africa nordică și Asia apuseană.

A re'nviat cultul lui Bacchus, iar glasul de sirenă al nimfelor de azi, amintesc nopțile nero-niene, ale aceluia antichrist crud și vărsător de sânge — aproape fără pereche de atunci încoaci. Și această lume, care face zi din noapte, cum va putea fi adusă în casa Domnului atunci, când glasul clopotelor vestește ceasul de rugăciune? Cum ar putea sta o oră în picioare — drept înaintea Domnului, când noaptea 'ntreagă s'a desfășurat în teatru, cinema, orfeum sau alte năzdrăvenii, născocite de mintea omenească — lacomă după comori. De ar reînvia un Vasile Cel Mare, un Ioan Gură de Aur, de ar cânta în același timp în toate bisericile un Ioan Cucuzel, azi n'ar avea cine să-i asculte. Lumea de azi — sătulă de pâine — strigă mereu — vrem distracții, raiul e aici pe pământ, iar pentru moarte și-a pregătit cremator. Așa e la noi, așa e și aiurea, căci exemplul de jos ne confirmă aceasta: Ziarele au scris nu de mult despre înfricoșatul incendiu întâmplat în capitala Spaniei, în orașul Madrid, unde mulțime de oameni — bărbați, femei și copii — asculta o reprezentatie teatrală, când deodată s'a iscat foc între trupa jucătoare și publicul privitor. Ca la o suflare de vânt, focul a cuprins întreg interiorul teatrului, prăbușindu-l peste mulțimea ce înebunită de groază se împingea spre ușile de eșire. Rezultatul: o sumedenie de ființe omenești — bărbați — femei și copii — prefăcuți într'o massă de scrum.

Dela persecuțiunile suferite de creștinii cei dintâi nu s'a mai pomenit, ca lumea adunată la rugăciune în sfânta biserică, să fie îndurată vr'odată ceace au îndurat cei din teatrul din Madrid. Răspunsul e simplu: Biserica e zidită pe piatră, de pe care n'o mișcă nici apele, nici focul, nici vânturile, e personificarea corăbiei lui

Noe, care a plutit peste valuri și a scăpat de moarte pe cei cuprinși în ea. Peste ceice râdeau și se veseliau în acel teatru, nu plutea Duhul lui Dumnezeu, pentru că nu erau adunați în numele Lui. Poate numai în strigătele lor de desperare strigau: Doamne, mântuește-ne, că pierim!

Ca să nu cazi în vâltoarele amăgitoare ale vieții, creștine, îndreaptă-ți pasul spre curțile casei Domnului, acomodează-te cuvintelor apost. Pavel, care tuturor ne zice: *Toate-mi sunt slobode, dar nu toate-mi folosesc*, (I. Cor. 6, 12.), ca atunci, când fiecareia se va cere seamă de toate ce a făcut în lume, bine sau rău, să poți zice cu poetul:

Doamne 'n lume cât am stat.

Pe tine te-am reprezentat!

Cornea, 1929.

Nicolae Văleanu.
preot.

In Sâmbăta lui Lazar...

Stăm în preajma minunatei Invieri a Domnului. Cu o săptămână înainte, o altă bucurie creștinească — o bucurie de o clipă, și tot pe atât de adevărată — *Intrarea triumfală a lui Christos în cetatea Ierusalimului*, întrerupe timpul de tristețe și resemnare creștinească al Postului Mare.

Și iarăș, înainte de această Duminecă cu o zi, biserica comemorează învierea lui Lazar, — *prietenul nostru* — cum îl numea Domnul pe fratele Mariei și al Martei, pe care-l înviase El din morți...

Cugetând la aceste neîntrecute serbători, pe ne-simțite mă văd în satul copilăriei mele... In seara Sâmbetei lui Lazar, cimitirul de-acolo întreg e o iluminatie feerică. In fața crucilor aplecate de lemn ori pe mormânt, infiptă în pământ, pâlăie câte-o luminijă de ceară. Fumul dintrânsele se îmbină cu plăcutul miros de tămâie ce iese din *olcuțele* cu cari babele tămâiază morții, ocolind de trei ori mormântul. In dreapta și'n stânga și peste tot, cimitirul e plin de lume; mai ales femei și copii, veniți unii să dea, iar alții să primească pomană.

Este noapte și nu se bagă de seamă, că cimitirul e îngrijit acum; căile sunt rase, iar mormintele răsădite cu flori, fără buruienii, căci toată Sâmbăta după-amiaz femeile au plivit cu sapa și cu grebla la ele. Mănezi cimitirul e gol. Numai pe alocurea vezi câte o femeie cântându-se după vre-un membru din familie, dispărut de curând. Cu sapa și cu grebla nu mai intră apoi nimeni un an de zile, — ba poate pe ici — pe colo — căile din față se grijesc acum de când se iese, la Sfântul Gheorghe cu litia în cimitir...

Mănduioșează aceste amintiri, și e lucru firesc.

Mănduioșează, dar mă și măgulesc în același timp, pentru că locuitorii satului meu natal, aveau un cimitir destul de îngrijit. Dacă și năpădeau buruienile pe morminte, acestea se curățau frumușel în Sâmbăta lui Lazar. Ca florile să se smulgă de pe morminte, ori să strice careva crucile, așa lucru păgânesc nu se întâmplă. Dar mai cu seamă nu se întâmplă să pătrundă vite, în cimitir, cum se întâmplă în alte sate, în foarte multe multe sate!

Așa de pildă, într'un sat din apropiere; îi retac numele. O casă părăsită (cum se găsesc de acestea în toate cimiterile și al căror rost e ca să li-se fure figlele căci altul nu cunosc), câteva cruci fără nici o proporție, înfipite la căpătâiul unor morminte așezate într'o neorânduială, care nu e nici practică, nici frumoasă, te fac să crezi, că e vorba de un cimitir. În oricare anotimp ai trece pe lângă acest cimitir, n'ai să vezi niciodată flori frumoase, semănate pe morminte. Doar pe unele cruci proaspete se împeștritează câte un mănunchi de flori date în ofilire. Și nu e mirare, că în unele cimitire ca acestea nu se răsădesc flori, nu se pune câte un pom sau câte un brad frumos, iar de căi sau curățenie nici vorbă nu poate fi, căci de multe ori nu sunt nici măcar împrejmuite cu gard, sau sunt astfel îngrădite, că opresc numai pătrunderea vitelor mari; celelalte pot intra și scormoni în voie...

Ce ar fi scris bavarezul *Teodor Baumann*, care a vizitat mormântul fiului său din cimitirul ostășesc din Dragoslavele, comunicându-și apoi bunele impresii în „*Fränkischer Kurier*“, dacă fiul său *Adolf* ar fi fost înmormântat nu într'un cimitir ostășesc, dar într'unul particular ca cel descris mai sus?!

Ce durere, ce scârbă s'ar fi zăfuit în inima lui de cetățean al unei țări civilizate, dacă el nu afla nici o urmă din mormântul copilului său drag, sau dimpotrivă, îl afla într'un cimitir ca vai de el? Ce impresii ducea el în patria lui și ce invective ar fi semănat el, pe bun drept, la adresa noastră?..

Dar să ne'nțelegem.

Adolf Baumann — dupăcum scrie tatăl său — a făcut parte din armata germană (regim. 27 infanterie bavarez) și a murit ca un erou, împreună cu alți camarazi franconi și bavarezi, în luptele din România, la 31 Octomvrie 1916.

Este înmormântat în cimitirul ostășesc din Dragoslavele.

Inima de părinte îndurerat l-a mănănat pe tatăl său, bătrânul *Teodor Baumann*, să plece după 12 ani de ziie, din Markteinersheim din Bavaria, să caute în România mormântul fiului său, ca să verse pe el o târzie, dar fierbinte lacrimă.

Dupăce în luna August din anul trecut a dat acest tribut întârziat durerii sale, vizitând mormântul din cimitirul ostășesc din Dragoslavele, — împreună cu alte cimitire de soldați — ușurat de lacrimile sale

de durere, s'a înapoiat la casa lui. Satisfăcut de cele ce a văzut în aceste cimitire, bătrânul bavarez n'a întârziat să-și publice impresiile sale bune. Într'un articol din „*Biserica ortodoxă română*“, Preotul I. Răușescu, harnicul paroh al Dragoslavelor, publică în întregime aceste impresii, în românește Partea lor finală spune: „Dacă această lungă călătorie a fost întrucâtva obositoare, visita mormântului fiului meu și a diferitelor cimitire de eroi mi-au pricinuit mulțumirea și mângâierea, că fiii noștri căzuți în luptă, odihnesc în pace și pe pământ străin și că populația din Ungaria și România ne întâmpină pe noi Bavarezii cu o deosebită prietenie, iar locurile de odihnă vecinică ale apărătorilor patriei noastre în România, sunt în același fel îngrijite și păstrate, ca și ale cetățenilor români“.

...Ce-ar mai fi de spus la acestea?

Că națiile se vrăjmășesc; se poartă cu ură unele față de altele și se despart în tabere, ca apoi moatea să le unească în același simțământ de durere și compătimire; căci nu este om, care la gândul morții să nu se înduioșeze, precum ne înduioșăm noi la cazul eroului din Bavaria;

Că dacă exponenții statelor cântând într'o parte imnuri și slave păcii — în alte zece o subminează lăsându-ne nouă... grija de cimitire, să'ngrijim cu adevărat creștinește de acestea!

Mai ales să nu ne espectorăm că la noi toate sunt mai bune; toate mai ordonate; toate neîntrecute, ci dimpotrivă, cu toții să ne dăm osteneala, ca grija de morți și de cimitire să fie mai mare. Să nu fie niște locuri de hulă și pusturi pe care să le calce vitele, ci locuri vrednice de un popor civilizată și pe deasupra creștin! Și că să-le facem astfel, să ne gândim... la cimitirul ostășesc din Dragoslavele!

Ș T I R I

Locale.

Dumineca trecută, la sf. liturghie a predicat în biserica catedrală, păr. diacon episcopesc *Teodor Roșca*. Indemnând pe credincioși să pășiască cât mai des la Taina sf. Mărturisiri, predicatorul arată în cuvinte vii, cum trebuie să se pregătească omul, ca să dobândiască cu adevărat, iertarea păcatelor sale. Astăzi se mărturisesc foarte puțini credincioși; cei tănări amână neconținut prezentarea lor la locul de pocăință, ba nu odată susțin, că nu au lipsă încă de Pocăință... și atunci predicatorul întreabă, cu drept cuvânt: „au dacă ești tânăr, tu nu mănânci; n'ai lipsă să dai corpului hrană?“ Tot astfel și cei bătrâni, întrelasă și amână de pe o zi pe alta pășirea la sfânta Taină a Pocăinții!

întâmplându-se, de multe ori, ca moartea să-i găsiască nepregătiți. Creștinesc lucru e, ca în fiecare post să ne mărturisim păcatele și să ne cuminecăm; în cazuri grave însă să nu întrelăsăm a ne cumineca cel puțin odată pe an.

*

La a cincia șezătoare religioasă a societății femeilor române din Loc, ținută Duminecă, a predicat părintele — profesor Gheorghe Noaghea. Analizând cuvintele Mântuitorului „nu știți ce cereți”, date ca răspuns la cererea fiilor lui Zevedeu de a sta unul de-a dreapta, iar altul de-a stânga sa — predicatorul spune, cu multă dreptate, că omul de multe ori singur nu știe ce vrea, ce cere. Aceasta afirmațiune D-sa o ilustrează cu mai multe exemple... Pe lângă această neștiință a omului, se mai adaugă și împrejurarea, că acesta nu știe cni să-și adreseze cererea. Unul cere dela Dumnezeu, altul însă dela idoli — ca cei doi regi ai Legii vechi, amintiți de predicator; dintre cari însă unul se însănoțosește, iar al doilea nu, căci acesta ceruse ajutor — nu dela Dumnezeu — ci dela idolul Baal.

*

În după masa zilei de Duminecă, în 17 III a. c. studenții teologi au ținut obicinuita șezătoare culturală-moralizatoare la deținuții Penitenciarului din loc. Studentul teolog Dimitrie Anuțoiu din a. III — în strânsă legătură cu evanghelia zilei — a vorbit despre patima măririlor deșarte, cauza tuturor relelor — și care ne orbește atât de mult, încât nu ne mai dăm seama nici de unde venim, nici unde suntem și ce suntem și nici unde mergem. Suntem așa de îndărâtnici, încât și când avem trebuință de ceva, nu știm ce avem să cerem; cu atât mai rău suntem orbiți când e vorba de satisfacerea necesităților sufletești; la suflet nu vrem să ne gândim niciodată. De ce?!...

Din partea deținuților vorbește unul, descriind în cuvinte pline de durere, o latură a suferințelor celor din închisoare. Între timp se execută mai multe cântări — religioase și lumești — atât din partea teologilor cât și a deținuților.

Filantropie fără religie sau apostrofare meritată? Într-una din Sâmbetele marelui post s'a ținut în București un bal al aviației, — iar Duminecă un ceai *dansant* organizat de așezămintele binefacerilor Puse sub patronajul A. S. Regale al Principesei — Mame Elena, n'au putut fi totuș onorate de prezența A. S. Regale, din motivul Postului SS. Paști. Crescută în legea ortodoxă, A. S. R. Principesa-mamă înțelege să respecte învățăturile bisericii în care a crescut, *dând în acelaș timp o înaltă și bine meritată lecție celor creștini cu numele și filantropi fără religie!*

Normele de salarizarea clerului. Din discuțiile avute la compunerea proiectului de lege pentru salarizarea clerului, se pot desprinde următoarele principii, cari vor sta la baza acestei legi. Preoții vor fi salariați în raport cu studiile ce au. Venitele din parohii,

fiind facultative, nu se vor lua în considerare la socotirea salariului. Cei cari nu au sesiune parohială, vor primi un ajutor deosebit, care se ridică până la un sfert din salariu. Statul va plăti pe preoți numai acolo, unde bisericile nu-i vor putea susține din veniturile proprii. În acest scop statul va face o evaluare a averilor tuturor parohiilor, după norme înainte stabilite.

Serbările desvelirii monumentului „Eftimie Murgu”. Serbările pentru desvelirea monumentului „Eftimie Murgu”, vor avea loc irevocabil la 28 Aprilie 1929, la Bozovici. Corurile și fanfarele cari doresc să participe la serbări pentru emulare, sunt rugate, ca să se anunțe d-lui profesor *Lighețianu* din Oravița. Condițiunile de transport se vor comunica din timp. Deținătorii de liste de subscripțiune sunt rugați a restitui listele secretarului comitetului. Deținătorii de fotografii ai marilor fruntași bănățeni dispăruți, sunt rugați a trimite fotografiile respective însoțite de o mică notiță biografică de adresa d-lui *Mihai Drugărin* directorul liceului „General Dragalina” din Oravița până la 1 Aprilie 1929. Aceste fotografii vor fi transformate în tablouri și așezate în Casa Națională (Pantheonul) din Bozovici. *Comitetul.*

BIBLIOGRAFIE

O carte de actualitate a P. Sf. Episcop Grigorie al Aradului. Puterea adevărului și a ideilor nicăiri nu este atât de pronunțată ca pe terenul religiei. Multe suflete și-au redobândit spontaneitatea și încrederea numai privind lucrurile prin prizma religiei creștine.

O dovadă reală pentru puterea și răspândirea adevărului religios, găsim în lucrarea cea mai recentă a P. Sf. Episcop Grigorie al Aradului, cu titlul: „Credința, Morala și Nameul”.

Studiile și cuvântările cuprinse în acest volum pe 88 pagini sunt în legătură cu încercările filozofilor de a înființa o morală laică, cu acțiunile pentru zidiri de biserică, mișcarea pentru recunoașterea rolului religiei în școli, și altele.

Articolele despre activitatea misionară a Bisericii, Biblia pentru popor, Evanghelia și Dreptul, Napoleon și Religiuca, două Cuvântări la serbări naționale și câteva probleme sectare, sunt contribuțiuni reale pentru viața sufletească a neamului.

Cartea se poate procura dela Librăria Pavel Suru din București și Librăria Diecezană din Arad. Prețul 60 Lei, plus 12 lei porto postal.

„Cântări funebrele” de Prof. Antoniu Sequens. Au apărut și se află de vânzare la Librăria diecezană Prețul: Lei 30.

La Bibliotecă diecezană din Caransebeș

se pot comanda următoarele

Cărți de Religie

de Dr. P. Barbu și Pr. P. Bizorea

Intocmite după Programă analitică ministerială a învățământului primar sancționată cu decretul regal Nr. 2244 din 25 Iulie 1925 pentru

1. Școalele de copii mici și clasa I a școlii primare Lei 10.—
2. Clasele II și III ale școlii primare " 10.—
3. Clasa IV a școlii primare " 10.—
4. Clasele V, VI și VII ale școlii primare " 15.—
5. Cursul de adulți și șc. de ucenici " 10.—

Cărțile sunt aprobate de Consiliul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului și anume: cele de sub 1—4 cu Nr. 4482 din 4 August 1928, iar cea de sub 5 cu Nr. 6156 din 30 Noemv. 1928.

Ministerul Justiției.

Comisiunea de naturalizări.

Conform art. 23 din legea privitoare la dobândirea și pierderea naționalității române, se publică următoarea cerere de naturalizare, spre știința acelor, cari ar voi să facă vreo întâmpinare, potrivit dispozițiilor art. 23 din zisa lege:

Dos. No. 1403/928.

Domnule președinte,

Subsemnatul Ferentz Andrei, cu domiciliul în Caransebeș, respectuos vă rog în baza celor 14 buc. documente aci anexate să binevoiți a-mi acorda cetățenia română.

Primiți, vă rog, Domnule președinte asigurarea considerației mele.

Ferentz Andrei.

CONCURS.

Pe baza decisului Ven. Consistoriu diecezan de dtdo. 9 Ian. 1929. No. 168. B. ex 1929, se escrie concurs pentru întregirea postului de paroh în parohia ort. rom. de cl. I din Sânt-Ianăș, protopresbiteratul Vârșeșului cu termenul de recurgere de 30 zile dela prima publicare în „Foaia diecezană.”

Emolumente:

1. Una sesiune parohială constătătoare din 32 jughere pământ arător, după care alesul paroh va purta sarcinile publice.

2. Locuință în casa parohială cu supraedificatele necesare și cu extravilan.

3. Stola uzitată.

Doritorii de a ocupa acest post au să trimită petițiunile instruate conform Statutului organic și regulamentului pentru parohii, adresate comitetului parohial Sânt-Ianăș Prea On. oficiu protopresbiterial ort. rom. al Vârșeșului (Jugoslavia.)

Recurenții sunt poștiți a se prezenta cu prealabila încuviințare a protopresbiterului tractual, în sf.

biserică din Sânt-Ianăș în vre-o duminică sau sărbătoare, dar nici decum în ziua alegerii.

Sânt-Ianăș, din ședința comitetului parohial ținută la 27 Ianuarie 1929.

Traian Ghilezan m. p.

preș. com. par. 2—3

Lazăr Cârdu m. p.

notarul com. par.

În conțelegere cu mine, Traian Oprea protopresbiter, Nr. 593 B ex 1929.

Acest concurs se publică cu aceea că — în baza aliniatului ultim din Regulamentul pentru parohii și în baza decisului consistorial dtdo 3 Martie 1914 și respective 12 Aprilie 1914 Nr. 3058 B. ridicat la valoare de concluz sinodal cu concluzul Nr. protoc. 33 ex 1914 — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte legală a dotațiunii preotești.

Caransebeș, din ședința consistorială ținută în 8 Februarie 1929.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu.

Publicațiune.

Se publică spre cunoștință generală, că Miercuri în ziua de 27 a lunci Martie 1929 la ora 9 înainte de amiază, se va ținea licitație publică orală în cancelaria dela depozitul de lemne de lângă gara Făget pentru vânzarea a 340.67 m³ lemne de construcție (trunchiuri) de esență gorun și gârniță în calitate: 81.93 m³ specială; 161.72 m³ cl. I; și 97.02 m³ mijlocie, provenite din exploatarea campaniei 1928/29 cari lemne se află în depozitul de lângă gara Făget, unde se pot vedea lemnele.

Prețul de strigare este indicat în condițiile de vânzare; ce se află la Consiliul eparhiei ort. rom. a Caransebeșului în cancelaria secției economice în Caransebeș unde se dot obține și orice detalii asupra materialului, precum și asupra condițiilor generale și speciale de vânzare

Participanții la licitațiune vor depune în numerar o garanță de zece (10) % a prețului de strigare.

Făget, în 6 Martie 1929.

Administrația pădurii.

Judecătoria de pace Orșova Secția cf.

Nr. 134/1929 cf.

Extract din publicațiunea de licitație.

În cererea de executare făcută de urmăritoarea Banca Poporală institut de credit și economii Caransebeș contra urmăriților George Mageriu și soția sa Floarea Domășnean, Judecătoria a ordonat licitațiunea execuțională în ce privește imobilele situate în comuna Petnic foaia 930 numite Sestu 1 jugher 750 stp. grădină n. t. 212 cu prețul strigării 45.000 lei. Sestu 750 stp. grădină n. t. 213 cu prețul strigării 15.000 lei. Gura calvi 200 stp. grădină cu prețul strigării 3000 lei. Izlaz livadă cl. III 1094 stp. cu prețul strigării 2500. foaia Nr. 1237: Intra-vilan 73 stp. cu casa Nr. 222 neînscrisă prin cf. cu prețul strigării 40.000 lei. Zăvoi 450 stp. arător cl. I. n. t. 61/a, cu prețul strigării 4000 lei. Prunii mulți grădină 316 stp. n. t. 253, cu prețul strigării 5000 lei. Celelalte parcele nu formează proprietatea urmăriților, pentru încasarea creanței de 24000 Lei — bani, capital și accesorii.

Licitațiunea se va ține în ziua de 16 luna Malu anul 1929 ora 11 la casa comunală a comunei Petnic.

Imobilele ce vor fi licitate nu vor fi vandute pe un preț mai mic de cât jumătate două treimi din prețul de strigare.

Cei cari doresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc, 10% din prețul de strigare în numerar sau în efecte de cauție socotite după cursul fixat în § 42 LX 1881, ori să-i predea aceluiaș delegat chitanța de depozitarea judecătorească prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație. (§ 147. 150. 170. al legii LX din 1881; § 21 legea XLI: 1908).

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat de cât cel de strigare este dator să completeze imediat garanția fixată după procentul prețului de strigare până la acelaș procent al prețului oferit. — Dacă nu îndeplinește această îndatorire, nu se va ține seamă de oferta sa și nu mai poate lua parte la licitație, care se va continua fără amânare.

Data în Orșova la 27 luna Ianuarie 1929.

ss. **Al. Niculescu** jud. ss. **Ign. Valean** dir. de cf. pentru conformitate

Stan.

Corpul Portăreilor, Tribunalul Caransebeș.

Nr. 916 Port. 1928.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș, în baza art. 102 din legea LX din 1881: și în baza art. 19 din legea LX din 1908 prin aceasta public, că în urma decisului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub No. 6795/1928 efectuându-se execuțiunea la 16 Noemvrie 1928 în favorul urmăritoarei Banca Poporală din Caransebeș reprez. prin adv. Dr. Antoniu Marchescu dom. în Caransebeș, pentru suma de 2800 Lei — bani capital și acces. mobilele sechestrate și suprasedstrate care s'au prețuit în 4500 Lei — bani și anume: 1. cinci oi albe, 2. una cocie complectă se va vinde prin licitație publică. Deci, în urma decisului Judecătoriei mixte din Caransebeș, de sub Nr. 7797/1928 G. pentru încasarea pretențiunilor de 2800 Lei — bani capital, cu 12% interese din 5 Maiu 1928 și speșele de 1902 Lei — bani staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 27 Martie 1929 la orele 5 p. m. în comuna Bucosnița la locuința urmăritului** și toți aceia cari au voie de a cumpăra sunt invitați cu acea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX din 1881, se vor vinde celor cari vor oferi mai mult, pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sechestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației în baza art. 120 a legii LX din 1881, deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș, la 1 Martie 1929.

Portărel **M. Guran.**

Corpul Portăreilor, Tribunalul Caransebeș.

No. 915 Port. 1928.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș, în baza art. 102 din legea LX din 1881, și în baza art. 19 din legea LX din 1908, prin aceasta public, că în urma decisului Judecătoriei mixte din Caransebeș

de sub No. 6800/1928, efectuându-se execuțiunea la 16 Noembrie 1928 în favorul urmăritoarei Banca Poporală din Caransebeș repr. prin adv. Dr. Antoniu Marchescu dom. în Caransebeș, pentru suma de 3000 Lei — bani capital și acces. mobilele sechestrate și suprasedstrate care s'au prețuit în 6200 Lei — bani și anume: 1. Patru clăi de fân, 2. una junincă, 3. un cal negru 4. una iapă neagră, 5. un butoi 600 litri se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decisului Judecătoriei mixte din Caransebeș, de sub No. 7796/1928 G. pentru încasarea pretențiunilor de 3000 Lei — bani capital cu 12% interese din 25 Maiu 1928 și speșele de 1883 Lei — bani staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 28 Martie 1929 la orele 10 a. m. în comuna Bucosnița la locuința urmăriților** și toți aceia care au voie de a cumpăra sunt invitați cu acea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX din 1881, se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sechestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației în baza art. 120 al legii LX, din 1881, deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș la 1 Martie 1929.

Portărel **M. Guran.**

Corpul Portăreilor, Tribunalului Caransebeș.

Nr. 752 Port. 1928.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș în baza art. 102 din legea LX din 1881 și în baza art. 19 din legea LX din 1908 prin aceasta public, că în urma decisului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 7686/1927 efectuându-se execuțiunea la 21 Septemvrie 1928 în favorul urmăritului Francisc Galli din Caransebeș reprez. prin avocatul Dr. Emerich Lukács domiciliat în Caransebeș, pentru suma de 2300 Lei — bani capital și acces. mobilele sechestrate și suprasedstrate, cari s'au prețuit în 8000 Lei — bani și anume: 1.) una mașină de cusut marca „Neuman”, 2.) un gramofon, 3.) un cias pendulă, 4.) una oglindă de perete de cristal, se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decisului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 5796/1928 G. pentru încasarea pretențiunilor de 2300 Lei — bani capital cu 12% interese din 3 Iulie 1927 și speșele de 998 Lei — bani staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 27 Martie 1929 la orele 11 a. m. în comuna Caransebeș la locuința urmăritei** și toți aceia cari au voie de a cumpăra sunt invitați cu acea observare ca mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX din 1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sechestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației în baza art. 120 a legii LX din 1881 deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș la 1 Martie 1929.

Portărel **M. Guran.**